

Michal Masný

Smäd

Neviem, či ste boli niekedy na operácii alebo aspoň v celkovej anestézii z nejakého dôvodu. Ak áno, veľmi dobre viete, že keď sa človek preberie, nemôže hneď prijímať potravu a nemôže ani piť, hoci práve vtedy by sa mu žiadalo piť najviac. Je to veľmi ťažké, pretože anestézia alebo „uspatie“ je dosť veľká záťaž pre organizmus, človek sa cíti veľmi malátne a zle, nieto ešte intenzívny pocit smädu. A vynikajúco padne, keď vám niekto aspoň gázou navlhčí pery. V takejto situácii si veľmi dobre uvedomíme hodnotu vody.

Hodnota vody je naozaj veľmi veľká. Izraeliti ju tiež vysoko ocenili pri svojom putovaní púšťou. Báli sa, že neprežijú. Keď nemali vody, začali reptáť voči Mojžišovi, že ich chce na púšti zahubiť.

Aj samotný Mojžiš tam vtedy zapochyboval a kvôli tomu potom nemohol vstúpiť do zaslúbenej zeme. Keď už človek nemá vody, je na tom veľmi zle. Našťastie tam však zasiahol Boh a spôsobil, že voda vytryskla tam, kde by ju nik nebol čakal – zo skaly. Dal im vodu a vtedy im dodal aj nových síl, chuť žiť a putovať ďalej. Starý zákon sa však dočkal svojho naplnenia aj v tomto. Keď prišiel Pán Ježiš na svet, ponúkol vodu, ktorá môže uhasiť aj smäd duchovný. Tento prechod od hmoty k duchovnu, od telesného k duchovnému badať na stretnutí so Samaritánkou. Pán Ježiš, unavený z cesty a smädný, sa usadil pri studni. Vzápätí poprosí o vodu ženu, ktorá práve prišla k studni. Počas ich rozhovoru sa však úlohy vymieňajú: smädný ponúka nápoj, prosiaci sa stáva darcom a tá, na ktorú sa obrátil s prosbou, sa stáva prosiacou. Od tejto chvíle prevláda v rozhovore dopyt po vode ako po „Božom dare“ a zvlášť po darcovi tohto daru. A že tá žena našla skutočne prameň živej vody,

to vieme aj z toho, že veľmi veľa ľudí z dediny uverilo slovám, ktoré hlásal Ježiš.

Jeho slovo zostáva živým aj teraz. Je nevyčerpatelným zdrojom poznania. Dá sa skúmať a bádať a vždy objavovať nové a nové posolstvá, ktoré sú v ňom ukryté. Zaoberať sa Božím slovom, teda Sv. písmom, znamená neprestajne hľadať pravý prameň živej vody, ktorý nikdy nevyschne. Je určené pre každého, kto má oň záujem. Svedčí o tom fakt, že žena bola: 1. Samaritánka, členka zaznávanej zmiešanej rasy; 2. mala zlú povest' a po 3. bola na verejnom mieste. Žiadny Žid by sa nebol zhováral s takouto osobou za týchto okolností. Ježiš však áno. Nebral ohľad na tie skutočnosti, ponúkol a ponuka bola prijatá...

V mnohých veršoch Starého zákona sa túžba po Bohu prirovnáva k smädu po vode, napr. v 42. žalme: „Po Bohu žizni moja duša, po Bohu živom, kedyže už prídem k nemu a uzriem Božiu tvár?“ Čiastočne sa táto túžba človeka spĺňa, keď prichádzame k stolu Pánovho slova a chleba – keď pristupujeme k sv. prijímaniu a študujeme Sv. písmo. Všimajme si túto potrebu našej duše. Nepocit'ujeme ju tak naliehavo ako telesný hlad a smäd. A predsa je veľmi dôležité uvedomovať si ju a aspoň čiastočne ju uspokojiť. Naplnená bude až vo večnosti, v spoločenstve Darcu živej vody.

Píše sa, že Michelangelo raz povedal jednej grófke: „Mám 86 rokov a dúfam, že ma Boh čoskoro k sebe povolá.“ Grófka sa ho pýta: „Ste azda unavený životom?“ „Nie, som hladný po živote, lebo život po živote pokračuje.“

Túžme aj my po pravom živote, nachádzajme prameň živej vody, nachádzajme Krista už tu na zemi v jeho slove a sviatostiach, aby sme ho mohli nájsť v živote po živote. Amen.

*Boh hlavy
nepriateľov svojich rozbíja,
po zarastených
temenách ich trieska.
Boh riekol: - Vyvediem ťa
z Bášanu,
i z hĺbín mora vrátim späť,
aby si nohu ponoril do
nepriateľskej krvi
a tvoji psi ju potom lízali.*

*Vidia Tvoj sprievod, Bože,
vstup svojho Kráľa,
Boha do svätyne.
Speváci vpredu idú,
hudci nakoniec,
Uprostred panny,
v rukách tamburíny.
Vo svätých zhromaždeniach
Bohu ďakujte všetci,
ktorí ste z kmeňa Izrael!
Benjamín, najmladší, hla,
medzi nimi vývodí,
Kniežatá Júdu
so zástupom svojim,
Kniežatá Zebulína,
kniežatá Naftalího.*

*Dokáž pred nimi,
Bože, svoju moc!
A utvrď to,
čo vykonal si pre nás
zo svojho chrámu
nad Jeruzalemom!
Králi Ti budú dary prinášať!*

*Potrestaj obludu v trstí,
čriedu býkov i telce národov!
Postraš tých,
ktorí za bohatstvom pahnú,
rozožeň národy,
čo vojnu milujú!*

O neľahkej pravde

Do farnosti prišiel nový kňaz. Po svätej omši ho pred kostolom čakal zástup ľudí. Veriaci mu prišli podať ruku, privítať ho na

novom pôsobisku. Mnohí chválili jeho kážeň. V zástupe však bol aj muž, ktorý pri podávaní ruky utrúsil: „Bolo to nekonečne dlhé.“ Farár sa zarazil, ale keďže ostatní ho chválili, rozhodol sa poznámku ignorovať. Aké bolo jeho prekvapenie, keď sa muž v rade objavil znova. Tentoraz dodal: „Bolo to nehorázne nudné.“ O pár minút prišiel aj tretí raz, aby poznamenal: „Nikto tomu nerozumel.“ Farár už nevedel, čo si má myslieť, a tak sa obrátil na kostolníka: „Prosím vás, kto je ten chlap?“ Kostolník odpovedal: „Z neho si nič nerobte. Je to taký čudák. On len všade opakuje to, čo počul od druhých.“

Prijať pravdu býva ťažké. Ešte horšie je, keď nám ju nemá kto povedať. Nedeľné evanjelium opisuje stretnutie Ježiša so Samaritánkou. V ich rozhovore, ktorý sa začal prosbou o vodu, sa vyplavuje celá pravda o žene. „Správne si povedala: „Nemám muža“, lebo si mala päť mužov, a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž,“ hovorí jej Kristus priamo do očí. Toto odhalenie sa ženy určite dotklo. Šokovaná jeho priamosťou, pokúša sa zmeniť tému: „Naši otcovia sa klaňali Bohu na tomto vrchu a vy hovoríte, že v Jeruzaleme je miesto, kde sa treba klaňať.“

Kristus odpovedá bez okolkov: „Vy (obyvatelia Samárie) sa klaniate tomu, čo nepoznáte. My sa klaníme tomu, čo poznáme, lebo spása je zo Židov.“ Povedať toto niekomu zo Samárie znamenalo poriadne zaťať do živého. „Viem, že príde Mesiáš, zvaný Kristus,“ reaguje žena, ktorá cíti, že jeho slová sú tvrdé, ale pravdivé. A v tom okamihu sa stane niečo, čo by nikto nečakal. Ježiš jej odhalí svoju identitu: „To som ja, čo sa rozprávam s tebou!“

Ten Ježiš, ktorý o sebe hovoril len s apoštolmi. Ten, čo uzdraveným zakazoval, aby o ňom rozprávali. Zrazu povie všetko hriešnici, ktorú stretol pri studni. Tento okamih pravdy ma fascinuje. Akokoľvek ťažký, určite stál za to. Pre Samaritánku to bola „liečivá nepríjemnosť“. Ježiš jej neotvoril oči, aby ju ponížil. Urobil to preto, aby jej dal možnosť zmeniť sa. Zároveň jej ukázal východisko. A žena to pochopila. Šla a zavolala ďalších, aby ich priviedla k nemu.

Raz za čas potrebujeme počuť pravdu, aj keď je to nepríjemné. Máme vo svojom okolí človeka, ktorý nám dokáže „zaťať do živého“? Alebo sa obklopujeme len tými, čo nás chvália? Minúta pravdy o sebe je jedinečnou príležitosťou na zmenu. Jej najlepším začiatkom je spoznať a prijať Krista ako Božieho Syna, nášho Vykupiteľa.

Martin Kramara

Slávnosť Zvestovania Pána: Slávime v utorok 25. marca. Nie je to prikázaný sviatok, ale odporúčam účasť na sv. omši.

Nový spôsob konania zbierok: Od dnešnej nedele budeme účelové zbierky (napr. na charitu, seminár, a pod.) konať na záver sv. omše - pri východe z kostola.

Tieto zbierky sa potom odosielaajú na vyhlásený účel.

Zbierka počas sv. omše sa nazýva zvonček a slúži pre potreby farnosti.

Božia adopcia

Svätý Pavol v Liste Rimanom hovorí, že sme boli pokrstení v Kristovi, stali sme sa teda adoptívnymi synmi a dcérami nebeského Otca. Adopcia je vzťah. Keď sa manželia rozhodnú, že si adoptujú dieťa, vyberú sa do detského domova. Ak už majú doma deti, tieto deti prijímú nové dieťa za svojho brata alebo sestru. Pri Božej adopcii je to opačne. Vieme, že sme boli pokrstení v Kristovi, teda najskôr sme sa stali bratmi a sestrami Ježiša Krista, ktorý nás následne predstavil nebeskému Otcovi a ten nás prijal za svojich synov a svoje dcéry. Pri ľudskej adopcii dávajú rodičia dieťaťu všetko - meno, priezvisko, adresu. Nikdy mu však nebudú môcť dať to, aby v jeho žilách kolovala ich krv. Pri Božej adopcii koluje v našich žilách „Božia krv“, pretože pri krste dostávame Boží život, ktorý pulzuje medzi Otcom, Synom a Duchom Svätým. Keď adoptované dieťa dospeje, musí sa odtrhnúť od rodiny, v ktorej vyrástlo, aby si založilo svoju rodinu. Pri „Božej adopcii“ sa takéto oddelenie deje každým hriechom, lebo človek stráca Boží život a stáva sa suchou ratolesťou.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

**V noci z 29. na 30. marca sa mení čas.
o 02:00 hod. stredoeurópskeho času posúvame
hodiny na 03:00 hod. letného času.**

Sväté omše v 3. Pôstnom týždni - (A)

24.III. pondelok

18:00 Za ě Vincku Šimurkovú (10. výročie smrti)

25.III. utorok Zvestovanie Pána - Slávnosť

18:00 Za zdravie a Božiu pomoc pre celú rodinu

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

26.III. streda

18:00 Za ě Miroslava Vlníka a rodičov (2. výročie smrti)

27.III. štvrtok

18:00 Za ě Jozefa a Annu Hukových a syna Miroslava

28.III. piatok

17:30 Krížová cesta

18:00 na úmysel

29.III. sobota

08:00 na úmysel

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

30.III. Štvrtá pôstna nedeľa (A) Laetare-Raduj sa

08:00 za ě Jozefa a Emiliu Petrášových a rodičov

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 Krížová cesta

Liturgický kalendár

24.III. pondelok	Sv. Katarína Švédska, panna
25.III. utorok	Sv. Zvestovanie Pána - Slávnosť
26.III. streda	Sv. Emanuel, mučeník
27.III. štvrtok	Sv. Rupert, biskup
28.III. piatok	Bl. Renáta, mučenica
29.III. sobota	Sv. Ludolf, biskup a mučeník

Slovo na dnes

so svätým Jánom Zlatoústym

Tie sväté ruky

Každý kňaz pôsobí posvätenými rukami - tie ruky požeňal Boh na spravovanie nebeských vecí už počas pozemského života.

Kňazské povinnosti sa vykonávajú na zemi, ale patria medzi nebeské veci. Ani človek, ani anjel, ani archanjel, ani nijaká iná stvorená moc neustanovila toto povolanie, ale sám Duch Svätý. On presvedčil mužov, aby vykonávali službu anjelov, hoci sú ešte v tele. Preto vysvätený kňaz by mal byť taký čistý, ako keby stál uprostred týchto mocností v nebi. Keď vidíte Pána obetovaného a položeného na oltári, keď sa kňaz modlí nad najsvätejšou obetou a pery všetkých veriacich prijímajú prevrácnu krv, môžete si ešte myslieť, že ste medzi ľuďmi, že ste ešte na zemi? Vari vás to hneď neprenesie do neba? Keď ste odstránili z duše všetky telesné myšlienky, vari s duchom a čistým rozumom neuvažujete o veciach, ktoré sú v nebi?

Aký údiv! Akú lásku má Boh k nám! Ten, ktorý sedí na výsostiach s Otcom, je v rukách človeka a dáva sa tým, ktorí ho chcú objasniť a držať ho.

Predstavte si Eliáša a veľký zástup ľudí okolo neho. Predstavte si obeť na kamennom oltári. Všetci ľudia stíchnu, keď sa prorok modlí. Potom zostupuje na obeť oheň z neba.

Prejdite od tejto scény k obradom, ktoré sa slávia dnes. Nie je to len niečo úžasné, ale aj obdivuhodné. Tu stojí kňaz. Neprináša oheň z neba, ale Ducha Svätého! Dlho sa modlí, nie aby zostúpil oheň a strávil obeť, ale modlí sa, aby na obeť zostúpila milosť a tým zapálila duše všetkých, aby ich urobila žiarivejšími než striebro očistené ohňom.

Kto môže znevažovať toto najúžasnejšie tajomstvo, ak nie je príšerne šialený a bezcitný? Neviete, že bez pomoci Božej milosti žiadna ľudská duša neznesie oheň v obeti, ale všetci by boli úplne strávení?

Uvažujte o tom, aké je úžasné, keď človek, obyčajné mäso a krv, môže pristúpiť k tejto blaženej a čistej prirodzenosti. Potom musíte pochopiť, akú veľkú česť dala kňazom milosť Ducha. Ich pôsobením sú slávené tieto obrady a vykonávané aj ďalšie úkony, ktoré v žiadnom prípade nie sú menejcenné než úkony, ktoré sa týkajú nášho vykúpenia a spásy.

Tí, čo žijú na zemi, majú spravovať veci, ktoré sú v nebi. Dostali moc, ktorú Boh nedal ani anjelom, ani archanjelom. Im Boh nepovedal: „Čo zviažete na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažete na zemi, bude rozviazané v nebi“ (Mt 18,18). Tí, čo vládnu na zemi, majú moc zväzovať, ale len telo. Toto zväzovanie sa však týka duše a preniká do neba. To, čo kňaz vykoná tu dole, Boh schváli hore a Učiteľ potvrdí výrok svojho služobníka. Dáva im naozaj nebeskú moc, keď hovorí: „Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“ (Jn 20, 23). Aká moc môže byť väčšia?

„Otec... odovzdal súd Synovi“ (Jn 5, 22). Vidím však, že Syn to všetko odovzdal do rúk týchto mužov. Nikto nemôže vojsť do nebeského kráľovstva, ak sa nenarodí z vody a Ducha, a ten, kto neje telo Pána a nepije jeho krv, je vylúčený z večného života - a to všetko sa uskutočňuje len prostredníctvom týchto svätých rúk, rúk kňaza. Ako teda

niekto bez pomoci týchto rúk unikne pekelnému ohňu alebo získa korunu, ktorá je vyhradená víťazom?

Myšlienky k modlitbe

Keď vidíte Pána obetovaného a položeného na oltári, nepresuniete sa hneď do neba?

Akú lásku má Boh k nám! Ten, ktorý sedí na výsostiach s Otcom, je v rukách človeka.

Bez Božej milosti žiadna ľudská duša neznesie ten oheň, ktorý je v obeti svätej omše, ale všetci by boli strávení.

Zapamätajte si

To, čo kňazi konajú dole, Boh schvaľuje hore.

Námety na konanie

Modlite sa za kňazov. Svätý Ján má na nich vysoké nároky. Očakáva, že každý „bude taký čistý, ako keby stál... v nebi“. Aj farníci a biskup majú vysoké očakávania od kňazov. Nikto však od nich neočakáva toľko ako Boh. Dobrá správa znie, že Boh má moc dať im všetko, čo od neho žiadajú, a on nežiada nič, čo by nemohli vrátiť s jeho pomocou. Ak je dnes kňazstvo v kríze, nie je to čas, aby sme zvažovali vinu na kňazov. Konštruktívna kritika by sa mala začať v rodinách. Máme trievo zhodnotiť, koľko a ako často sme sa obetovali za Božích kňazov, koľko sme sa za nich modlili a láskavo sa k nim správali - počnúc od tých, ktorých máme najmenej radi.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Tieto rady čítaj pomaly.

Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.

Srdce

- 165 *Ty, čo si pre pozemskú lásku podstúpil toľko poníženia, naozaj si myslíš, že miluješ Krista, keď nie si ochotný - preňho - podstúpiť toto pokorenie?!*
- 166 *Píšeš mi: „Otče, mám... bolesti zubov v srdci.“ Nepovažujem to za žart, pretože si uvedomujem, že potrebuješ dobrého zubára, ktorý by ti vytrhol niekoľko zubov. Len keby si si dal povedať!...*
- 167 *„Ach, keby som to bol skončil hneď na začiatku!“, povedal si mi. Kiežby si už nikdy nemusel opakovať toto oneskorené zvolanie.*
- 168 *„Pobavilo ma, keď som vás počul hovoriť o ‚vyúčtovaní‘, ktoré bude od vás Pán žiadať. Nie, nebude vám sudcom v tom strohom zmysle slova, bude jednoducho Ježišom.“ Tieto slová, ktoré napísal istý svätý biskup, poskytlí útechu viac než jednému ťažko skúšanému srdcu a môžu utešiť aj tvoj.*
- 169 *Bolesť ťa zráža, lebo ju prijímaš zbabelo. Prijmi ju statočne, v kresťanskom duchu, a budeš si ju vážiť ako poklad.*
- 170 *Aká jasná je cesta!... Aké zreteľné sú prekážky!... A aké dobré zbrane máme na ich prekonanie!... A predsa, koľko obchádzok a koľko zakopnutí! Však? Tá tenučká nitka - vlastne reťaz, reťaz z kovaného železa, o ktorej ty i ja dobre vieme a ktorú nechceš pretrhnúť, je príčinou, ktorá ťa oddeľuje od cesty a spôsobuje, že sa potkýnaš a dokonca aj padáš. Na čo čakáš? Pretrhni ju a napreduj!*
- 171 *Láska... rozhodne stojí za lásku!*

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

Priatel'ia

Jedna arabská legenda rozpráva príbeh o dvoch priateľoch, ktorí cestovali po púšti. Keď došli na určité miesto, začali sa hádať.

Ten urazený napísal mlčky do piesku:

„Dnes ma môj najlepší priateľ udrel po tvári.“

Pokračovali v ceste a v jednej oáze sa rozhodli vykúpať. Urazený muž sa začal topiť, ale jeho priateľ ho zachránil. Keď sa spamätal, vyryl do kameňa tieto slová:

„Dnes mi môj najlepší priateľ zachránil život.“

Priateľ sa ho zvedavo spýtal:

„Prečo si najprv písal do piesku a teraz do kameňa?“

Muž s úsmevom odvetil:

„Keď nás urazí dobrý priateľ, musíme písať do piesku, aby slová odviaľ vietor zabudnutia a odpustenia. No keď sa stane niečo dôležité, musíme to vyryť do pamäti svojho srdca, odkiaľ sa to nijako nedá vymazať.“

- Keď sa cítim urazený, tak reagujem...

- Odpúšťam ľahko... alebo zostáva vo mne nenávisť...

- Čo môžem z toho, čo som vyryl do kameňa, napísať do piesku?

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Idem k Otcovi

„Vyšiel som od Otca a prišiel som na svet; a zasa opúšťam svet a idem k Otcovi.“ (Jn 16, 28)

Ježišov pozemský život bol prechod od Otca k Otcovi, od večnosti do večnosti. Tým bol osobitý a ojedinelý. On jediný spomedzi všetkých ľudí prechádzal svojím životom z večnosti do večnosti.

Každý človek vstupuje do tohto života prvý raz a absolútne. Naša existencia sa začína počatím a narodením.

Ježiš vstúpil do ľudského života ako živý, existujúci od večnosti - ako večný Syn Otca. Ľudské narodenie bolo preňho vstupom z večnosti do času a dejín. Aj smrť bola preňho prechodom. Vyústila vo vzkriesenie, ktoré bolo prechodom k Otcovi, ku ktorému sa vrátil už nielen ako Boží Syn, ale aj ako Syn človeka. Vrátil sa k Otcovi oslávený aj s telom a preniknutý mocou Ducha Svätého.

V knihe Miku Waltariho Jeho kráľovstvo sa stretne po Ježišovej smrti Marcus Mezentianus so vzkrieseným Lazárom a vypytuje sa ho: „Je to pravda, že ten, ktorého ukrižovali ako židovského kráľa, ťa vzkriesil z mŕtvych?“ „Prečo sa pýtaš, či je to pravda?“ hovorí mu Lazár. „Veď vidíš, tu sedím! Možno vieš, že veľkňazi sa rozhodli zabiť i mňa. Ako vidíš, neskrývam sa. Som doma a vo svojej obci. Len nech prídu a zabijú toto moje telo! Mňa nik zabiť nemôže, lebo nikdy úplne nezomriem. Nebojím sa ich... Zabiť môžu len moje telo. Ale žiť budem ďalej! Túto istotu mám od neho - z jeho slov a ešte viac z jeho činov. Ježiš je viac, než predpovedal hociktorý prorok. Iste si počul, že vstal na tretí deň z hrobu. To je len prirodzené a pochopiteľné. Aká sila by ho bola mohla udržať v hrobe? Ja necítim potrebu ísť sa pozrieť do prázdneho hrobu ako

moje sestry. Verím aj tak. Tento svet je kráľovstvo smrti. Uistujem ťa - smrť je tu, na tomto mieste i všade na svete - to som skúsil. I moje telo je kráľovstvo smrti. Avšak v Ježišovi prišlo na svet jeho kráľovstvo. A jeho kráľovstvo je všade. Vrátil sa k Otcovi, ale zároveň zostal tu medzi nami. Zjavoval sa všade, kde boli jeho učeníci. Bol stále s nimi, i keď sa im nie vždy ukázal. Bol všade so svojimi vernými - na ceste do Emauz i na Genezaretskom jazere. Vrátil sa k Otcovi, ale je všade!

Aby poznali Boha

„A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha...“ (Jn 17, 3).

Nech sú naše vedomosti akokoľvek rozsiahle a dôkladné, jediné poznanie, hodné času a námahy, jediné poznanie, ktoré je trvalé a bude navždy našou radosťou, je poznanie Boha.

Všetko sme dostali od Boha. Patríme mu. Boh je okolo nás a v nás a všetko naplňuje. Náš život a náš údel sú v jeho rukách. Náš život sa má zavŕšiť vo večnosti s ním v šťastí, ktoré nemožno opísať, pretože „ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo... čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú...“

Keby som mal raz byť bez Boha, zadusil by som sa ako bez kyslíka. Môj život, moja budúcnosť predpokladá Boha. Aké dôležité je preto poznať ho, vedieť, čo sa mu páči a čo nie, aký má vzťah k svetu a k ľuďom a čo od nich očakáva. Môže sa myseľ človeka zaoberať niečím vyšším a hlbším? Môže sa vyrovnáť nejaké iné poznanie novým a novým denným objavom v priepastných hĺbkach Božieho života? Nie je poznávanie Boha to najzávažnejšie, čím sa vôbec môžeme zaoberať?

Všetci ľudia si spomínajú na svoj minulý život podľa istých období alebo udalostí. Niektorí ho delia na etapy podľa udalostí - bolestných alebo radosných, iní podľa zmien vo svojom zmýšľaní o živote. Mnohí delia svoj život podľa období zdravia a chorôb. Najjednoduchší život sa dá deliť na detstvo, mladosť a zrelý vek. Ale či sú to všetko pravé a najhlbšie meradlá života?

Skutočnými míľnikmi v živote človeka sú dni a hodiny, keď sa nám dostalo nejakého nového poznatku o Bohu, keď sme živo a plnšie spoznali Pána Boha a v ňom svoj život. Veď pre myšliaceho a veriaceho človeka celý život je stále rastúce poznanie Boha. Možno dnes nepoznám teológiu lepšie než pred rokom. Ale z duchovného života, z modlitby a prijímania sviatostí istotne poznám lepšie mnohé veci o Bohu i o sebe. Už sám čas mi odhaľuje stále nové pohľady. Staré pravdy sa prehľbujú, nejasné dostávajú určitejšiu podobu, nové pravdy prebleskujú. Aj keď som zhešil a bol som neverný, ešte aj vtedy môžem lepšie poznať, čo pre mňa znamená Boh. A čo potom, keď stále žijem z evanjelia!

Každá nová myšlienka o Bohu je ako znovuzrodenie. Aký prerod znamenalo pre Petra, keď mu „nie telo a krv“, lež Otec zjavil poznanie o Ježišovi! Aký mocný je zážitok, keď sa dozvieme niečo novšie a hlbšie z pravdy o Bohu! Nie je dôležité, či to bolo vo sne, či počas modlitby, alebo ako záver dlhého premýšľania. Nech to prišlo akokoľvek, bolo to ako nové zjavenie, ktoré nás oživilo. Naše poznávanie Boha nebude mať nikdy koniec - bude nás zamestnávať a naplňovať naveky!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku